

РЕШЕНИЕ

№ 5355

гр. София, 28.07.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 30.06.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4353** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. Н. К., чрез пълномощника му адв. И. И., против мълчалив отказ на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” при Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията (МТИТС) за издаване на разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътни превозни средства, както и против последвалия изричен отказ, обективиран в заповед № РД-01-169/24.04.2015г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” при МТИТС.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на постановените откази /мълчалив и изричен/, като се сочи, че процесният обект – пункт за годишни технически прегледи на пътни превозни средства отговаря на законовите изисквания, по-конкретно на чл. 148, ал. 4 от Закона за движението по пътищата и чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба Н-32/16.12.2011г., като представеното удостоверение за въвеждане в експлоатация представлява и разрешение за ползване на строежа. Искане се съдът да отмени оспорената заповед и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне, при което да издаде исканото разрешение.

Ответникът – изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” при МТИТС, чрез процесуалния си представител юрк. М. Х., в

съдебно заседание и с представени писмени бележки оспорва жалбите и моли да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Първоначално предмет на оспорване по настоящото дело е бил мълчалив отказ на административния орган да издаде разрешение за извършване на периодични прегледи. Впоследствие е издадена и заповед № РД-01-169/24.04.2015г., в която е обективизиран изричен отказ. Заповедта е била предмет на адм. дело № 4786/2015г. на Административен съд София-град, Второ отделение, 32-ри състав, който с определение № 3071/09.06.2015г. е прекратил производството по делото на основание чл. 58, ал. 3 от АПК и го е изпратил за присъединяване към настоящото дело. По аргумент от чл. 58, ал. 3 от АПК и ППВС № 4/1976 г., когато мълчаливият отказ на един административен орган да се произнесе по искане, с което е сезиран, бъде последван от изричен отказ да се уважи искането, то предмет на делото следва да остане изричният отказ на административния орган.

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Административното производство е започнало по заявление рег. № 42-02-29-29/16.03.2015г., подадено от управителя на [фирма], до министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, за издаване на разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства и списък към него, за обект – контролно-технически пункт II категория (К.) с адрес: [населено място], [улица]и [улица]. Заявлението е подадено във връзка с изтекъл 5-годишен срок на валидност на предходно разрешение № 1048/22.03.2010г. Към заявлението са приложени документите по чл. 18, ал. 1, т. 1-11 от Наредба № Н-32/16.12.2011г.

Във връзка с това заявление е извършен оглед на К. от служители на РД „Автомобилна администрация” С. и е съставен протокол № 11/19.03.2015г. и Линия № 1 към Протокол № 11/19.03.2015г. Протоколът съдържа заключение за съответствие с изискванията към К. за извършване на периодични прегледи на ППС.

Съгласно Протокол рег. № 42-02-29-29/3/22.04.2015г. от заседание на комисия, определена със заповед № РД-01-574/19.11.2014г., издадена на основание чл. 19, ал. 7 от Наредба № Н-32/16.12.2011г., е прието, че приложеното към заявлението удостоверение № 01/20.11.2009г. за въвеждане в експлоатация на преместваем обект „Павилион – пункт за Г. на ППС” на район „В.” Столична община не представлява документ за разрешаване ползването на строеж по чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г. Предвид посоченото и на основание чл. 148, ал. 6, т. 2 от Закона за движението по пътищата и чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г. комисията е предложила да се откаже издаване на разрешение за извършване на периодични прегледи на ППС на [фирма].

С оспорената заповед е отказано да се издаде разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства по реда на ЗДвП и Наредба № Н-32/2011г. на [фирма] за контролно-технически пункт с адрес: [населено място], [улица]и [улица].

Като мотиви в заповедта е посочено, че дружеството не е представило изискуемия

документ по чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32 – документ за разрешаване ползването на строежа. Към заявлението е приложено удостоверение за въвеждане в експлоатация на преместваем обект, но преместваемите обекти не попадат в категорията „строеж” съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ и не отговарят на изискването на чл. 148, ал. 4 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка и след преценка за законосъобразност на оспорената заповед съобразно чл. 168 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на делегираните му правомощия съгласно чл. 148, ал. 6 от ЗДвП и заповед № РД-08-21/15.01.2015г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Спазена е процедурата по приложимата Наредба № Н-32/16.12.2011г. Във връзка с подаденото заявление е извършен оглед на процесния К. от длъжностни лица при РД „АА”, за което е съставен протокол № 11/19.03.2015г. за съответствието му с техническите изисквания. Заповедта е издадена, след като специално определена от изпълнителния директор на ИА „АА” комисия е изяснила всички факти и обстоятелства от значение за случая, включително е изисквала становище от директора на Дирекция „Административно-правно обслужване” за характера на представеното удостоверение за въвеждане в експлоатация на преместваем обект и дали същото е еквивалентно на документ за разрешаване ползването на строеж. Резултатите от дейността на комисията са отразени в Протокол рег. № 42-02-29-29/3/22.04.2015г., с който е предложено да се откаже издаване на исканото разрешение.

Заповедта е съобразена с приложимите материалноправни разпоредби, като в тази връзка съдът съобрази следното:

Условията и редът за издаване на разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на ППС са регламентирани в Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и в Наредба № Н-32 от 16.12.2011г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията на основание чл. 148, ал. 1, ал. 3, т. 4, ал. 4, т. 1, 2 и 3, ал. 6, т. 1, 2 и 3 и ал. 10 от ЗДвП. (обн. ДВ, бр. 104/27.12.2011г., в сила от 1.01.2012г.).

Съгласно чл. 148, ал. 4, т. 1 от ЗДвП разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътни превозни средства се издава, ако сградите, съоръженията, оборудването, уредите и средствата за измерване отговарят на изискванията и осигуряват изпълнението на целия обем проверки, предвидени в наредбата по чл. 147, ал. 1.

Според чл. 18, ал. 1 от Наредбата процедурата започва с подаване на заявление по образец до министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, към което се прилагат документи, конкретно посочени в т. 1-11. В т. 7 е предвидено, че следва да се представи документ за разрешаване ползването на строежа, а за пунктовете от V категория - и съответния документ за ползване на площадката за извършване на проверки на превозните средства, превозващи определени опасни товари, издаден от компетентен орган.

В настоящия случай няма спор, че към заявлението си жалбоподателят е приложил изискуемите документи по чл. 18, ал. 1, т. 1-11 от Наредба № Н-32/2011г. Спорният по

делото въпрос се свежда до това дали представеното удостоверение за въвеждане в експлоатация на преместваем обект е еквивалентно на документ за разрешаване ползването на строежа по смисъла на чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г. От отговора на този въпрос зависи дали заявлението отговаря на изискванията по чл. 18, ал. 1 от Наредба № Н-32/2011г., а оттам и дали законосъобразно е отказано издаването на разрешение.

В чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г. е предвидено да се представи „документ за разрешаване ползването на строежа”. Редакцията на разпоредбата въвежда понятието „строеж”, чиято легална дефиниция се съдържа в Закона за устройство на територията (ЗУТ). Според § 5, т. 38 от ЗУТ „строежи” са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Нормата на чл. 137, ал. 1 от ЗУТ предвижда, че в зависимост от характеристиките, значимостта, сложността и рисковете при експлоатация строежите се категоризират в шест категории.

Строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно ЗУТ, т.е. ако за тях е издадено валидно разрешение за строеж /заедно с одобрения инвестиционен проект/ по реда и при условията на Глава осма, Раздел III, чл. 148-156а от ЗУТ. В глава единадесета „Завършване на строителството. Разрешение за ползване” (чл. 175-179а) от ЗУТ, в чл. 177, ал. 2 и 3 е въведено разграничение между отделните категории строежи. За строежите от първа, втора и трета категория е предвидено да се въвеждат в експлоатация въз основа на разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК, а за четвърта и пета – да се въвеждат в експлоатация въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж.

В § 5, т. 80 от ЗУТ е дадена легална дефиниция на понятието „преместваем обект” - обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. В Глава трета, Раздел IX „Преместваеми обекти и елементи на градското обзавеждане” от ЗУТ е регламентиран правният режим на тази категория обекти. В чл. 56, ал. 2 от ЗУТ е посочено, че за преместваемите обекти се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет. В настоящия случай това е Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г., изм. и доп. с Решение № 1 по Протокол № 75 от 22.01.2015 г. на Столичния общински съвет. От така направения анализ на относимите правни норми се налага изводът, че в действащата нормативна уредба е направено разграничение между понятията „строеж” и „преместваем обект”. Това разграничение не е чисто формално, с оглед

различните легални дефиниции на двете понятия в ЗУТ, а е свързано и с различен правен режим за тяхното изграждане/поставяне, съответно ползване/въвеждане в експлоатация. Ето защо не може да се приеме, че документ, удостоверяващ въвеждането в експлоатация на преместваем обект е еквивалентен на документ, удостоверяващ разрешеното ползване на строеж. Това е така, тъй като се касае за различни обекти, предмет на различен правен режим. Противното би означавало, че не съществува разлика между „строеж“ и „преместваем обект“, което е в пълно противоречие с уредбата по ЗУТ. Действително в чл. 177, ал. 3 от ЗУТ е предвидено, че строежи четвърта и пета категория се въвеждат в експлоатация въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж. Но тук отново се касае за „строежи“ и удостоверението за въвеждане в експлоатация се издава от органа, издал разрешението за строеж.

Недопустимо е за целите на настоящото производство понятията „строеж“ и „преместваем обект“ да се тълкуват в смисъл, различен от установения в ЗУТ, предвид липсата на изрични легални дефиниции, дадени в специалния ЗДвП или в Наредба № Н-32/2011г., а и това би противоречало на правилата за тълкуване на нормативните актове, установени в чл. 46, ал. 1 и 2 от Закона за нормативните актове. В редакцията на чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г. не е включено понятието „преместваем обект“ като алтернатива на „строеж“, нито се съдържа изричен текст в Допълнителните разпоредби, че за целите на наредбата двете понятия ще се разглеждат като еквивалентни, или че в „строеж“ се включват и преместваемите обекти. При липса на специална нормативна регламентация приложение следва да намери общият устройствен закон – ЗУТ и неговият правен режим. Ето защо е недопустимо е да се дава разширително тълкуване на чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г., тъй като същото би влязло в противоречие с нормите на ЗУТ, както и е недопустимо да се прави предположение какъв е действителния смисъл на разпоредбата.

В настоящия случай процесният обект (контролно-технически пункт) има статут на преместваем обект. За същия е издадено разрешение за монтаж № 01/13.11.2009г. от главния архитект на район „В.“ СО, както и процесното удостоверение № 01/20.11.2009г. за въвеждане в експлоатация на преместваем обект, издадено също от главния архитект на район „В.“ СО. Последното е издадено на основание чл. 23, ал. 4 от отменената понастоящем Наредба на СОС, приета с Решение № 24 по Протокол № 4/20.12.2007г. – Наредбата по чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. Ето защо не може да се приеме, че това удостоверение представлява изискуемия документ по чл. 18, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-32/2011г.

Неотносими са доводите, че според извършената проверка и оглед контролно-техническият пункт отговаря на техническите изисквания за съответствие. Този въпрос не е бил спорен по делото, но същият засяга функционалността на обекта, т.е. съответствието му с изискванията по чл. 5, чл. 11, ал. 2 и 6 от Наредба № Н-32/2011г., съответствието на помещенията с изискванията по чл. 6 и 7, както и съответствието на линиите с изискванията по чл. 7, 8 и 9. Предмет на проверката не е бил статутът на самата сграда.

Неотносими са и възраженията за издадени разрешения за други обекти със сходни характеристики като процесния, както и че на жалбоподателя му е било издадено такова разрешение през 2010г. при същата нормативна уредба. Пропуските на контролните органи, свързани с недоброто познаване и тълкуване на относимата

правна уредба, не могат да служат като основание за издаване на последващо разрешение.

В случая заявлението на жалбоподателя не отговаря на всичките кумулативно предвидени изисквания по чл. 18, ал. 1 от Наредба № Н-32/2011г. и законосъобразно е отказано издаването на разрешение на основание чл. 184, ал. 6, т. 2 от ЗДвП.

По изложените съображения и след преценка за законосъобразност на оспорената заповед съобразно чл. 168 от АПК, настоящият състав намира, че не са налице основания за нейната отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК жалбоподателят следва да заплати на издателя на оспорения административен акт претендираното юрисконсултско възнаграждение, възлизащо на 300 лв., който размер е определен съобразно чл. 7, ал. 1, т. 4, във връзка с § 1 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. Н. К., против мълчалив отказ на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” при Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията (МТИТС) за издаване на разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътни превозни средства, както и против последвалия изричен отказ, обективиран в заповед № РД-01-169/24.04.2015г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” при МТИТС.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. Н. К., да заплати в полза на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” при Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията разноси в размер на 300 (триста) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: